

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ

ΤΡΙΑΝΤΑΧΡΟΝΟ ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΝΑΣ

Τέτοια βραδεία, τὶς εἴκοσι πέντε τοῦ Νοέβρη—τοῦ Σποριᾶ μας!— στήν Ἀθήνα, σ' ἓνα σπῖτι φιλικό, στίς Πιπεριές ἐκεῖ κάτω, σωστά ἢ ὥρα δέκα, μπῆκες μαβρομαλλοῦσα μου, σὸ δ σαλόνι κι ἀστράψανε τὰ μάτια σου τὰ μεγάλα. Καθήσαμε πλάϊ πλάϊ καὶ μιλούσαμε. Μιλούσαμε καὶ κοίταζα τὰ μεγάλα σου τὰ μάτια. Τὰ μάτια σου τὰ μεγάλα! Τόσο μεγάλα ποὺ μοῦ φαινόντανε ὠκεανός. Ἕνας ὠκεανός, Μυρριάνα μου Ἔσύ, ὅπου ἐπλεγε ἡ Ἑλλάδα ὅλη, πότε μὲ τὴ θλίψη ἐκείνη ποὺ σὲ κάνει καὶ κλαίς, πότε μὲ τὴν ἐλπίδα ποὺ σὲ κάνει κι ἀναγαλλιᾷζεις. Ἔτσι καὶ σύ, Δοξασμένη μου, ἔτσι ἔζησες, ἀνάμεσα χαρὰ καὶ λύπη, ἀνάμεσα δάκρια καὶ χαμόγελα. Θλίψη κ' ἐλπίδα, χαρὰ καὶ λύπη, χαμόγελα καὶ δάκρια, εἶναι τὰ κύματά σου, Ὁκεανέ μου. Μὰ εἴτε δακρυόφεγγα εἴτε χαμογελαστά, ἓνα νόμο ξαίρουνε τὰ κύματά σου, τὴν παλαιώνια τὴν Ἀγάπη.

Γιὰ τοῦτο, βλέπεις, ὁ καιρὸς Ἐσένα δὲ σὲ πειράζει, δὲ σὲ πειράζονε, δὲ σὲ χαλνοῦνε οἱ ἀλλαγές. Τριάντα χρόνια περᾶσαν ἀπὸ τὴ βραδεία μας ἐκείνη καὶ πάντα μπροστά μου τὰ βλέπω ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ.

(Εἴκοσι πέντε τοῦ Νοέβρη, Κεριακή, 1923,
ἢ ὥρα ὀχτώ σὸ Παρίσι,
ἐννιά καὶ τριανταπέντε στήν Ἀθήνα).

ΨΥΧΑΡΗΣ